

## **МОРФОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ НАУКОВОГО СТИЛЮ**

**Писарська Н.В.**

*Національний технічний університет  
«Харківський політехнічний інститут», м. Харків*

Науковий стиль, як і будь-який інший, має свої особливості. За кількісним розподілом частин мови в науковому стилі переважають іменники, прикметники та дієслова. Слід зазначити, що кількість іменників збільшується завдяки різним частин мови, здебільшого від дієслів, прислівників та прикметників. Дієслова переважно є непарними, тобто вживаються або лише в недоконаному виді. Так відбувається, оскільки у науковій мові найчастіше передається тривалість або систематичність дій. Ще однією частиною мови, вживання якої відрізняється в науковому стилі від інших, є іменник. У науковому стилі переважають іменники у формі множини, як правило, середнього роду. Превалюють абстрактні іменники та іменники, що позначають неістот. Найуживанішими є іменники в родовому відмінку, а також орудного та знахідного.

Визначною особливістю вживання іменників також є те, що значна їх кількість, яка в інших стилях не має форм множини, використовується в науковому саме в цій формі, наприклад, луги. Також абстрактні іменники в наукових текстах є похідними від прикметників.

Серед прикметників у науковому стилі переважна більшість таких, що вказують на процес. Використовуються як прикметники активної, так і пасивної форм.

Усі ці прийоми використання частин мови потрібні для того, щоб досягти однієї з основних ознак наукового стилю – стислості тексту.

Отже, морфологічними особливостями наукових текстів є використання частин мови таким чином, щоб досягти стислості тексту, але не втратити при цьому основний зміст і точність, адже це є дуже важливим та показовим саме для наукового стилю.